

Arrest

nr. 155 782 van 29 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse en Iraakse nationaliteit te zijn, beiden tevens optredend in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X, van Iraakse nationaliteit, op 25 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, van de beslissing van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 5 september 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ten aanzien van de tweede verzoekende partij ongegrond verklaard en ten aanzien van de eerste en derde verzoekende partij onontvankelijk. Verder wordt de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2012 werd ingediend door:

A. S., S. (R.R.: 072050746992) nationaliteit: Irak

geboren te Bagdad op 07.05.1972

bij DVZ ook gekend als : A. A., S. S. A. geboren op 07.05.1972 te Bagdad en als : A., S. M. geboren op 07.05.1970 te Bagdad

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond. Volledigheidshalve merken wij op dat deze aanvraag ook werd ingediend voor de echtgenote van betrokkene, M., S., maar dat haar aanvraag apart wordt behandeld en heden ook negatief werd beslist.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Hoewel betrokkene sinds 30.08.2004 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, een sociaal netwerk heeft opgebouwd, Nederlands heeft gestudeerd, een inburgeringscursus heeft gevolgd, beroepsopleidingen heeft gevolgd, gewerkt heeft, en getuigenverklaringen van vrienden en collega's, deelcertificaten, attesten en loonfiches voorlegt, kan hij niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie. Het is namelijk zo dat er ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene bewust heeft deelgenomen aan/of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17.07.1998. Zowel het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwamen tot de conclusie dat betrokkene diende uitgesloten te worden van de bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F(a) van de Conventie van Genève en dat hij evenmin in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming. (Beslissingen van uitsluiting van de bescherming van de Vluchtelingenconventie en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS d.d. 18.04.2007 en d.d. 15.12.2009 en arrest van de RVV nr. 1255 d.d. 17.08.2007 en nr. 84.209 d.d. 04.07.2012). Ook de derde asielaanvraag van betrokkene werd in die zin negatief afgesloten, niettegenstaande een ander relaas van betrokkene: "De in het kader van de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens zijn, gezien het ongeloofwaardige en zelfs frauduleuze karakter ervan, niet van die aard om de in het kader van de eerste en tweede asielaanvraag gemaakte beoordeling van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de status van subsidiaire bescherming te weerleggen" (Beslissing CGVS d.d. 23.02.2012 en arrest nr. 84.209 d.d. 04.07.2012). Gezien de ernst van de feiten, kan betrokkene onder geen beding een gunstige regeling worden toegestaan. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop gewezen heeft dat: "het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid." (arrest nr. 51.190 van 17 november 2010). Het is niet onredelijk om te oordelen dat een persoon die zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid niet in aanmerking kan komen voor deze gunstmaatregel.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende voor de eerste maal een asielaanvraag in op 09.09.2004. Deze aanvraag werd afgesloten op 17.08.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19.08.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 15.12.2009 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire bescherming. Op 16.06.2011 diende betrokkene voor een derde maal een asielaanvraag in, die op 04.07.2012 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De duur

van de procedures - namelijk respectievelijk 2 jaar en iets meer dan 11 maanden, 1 jaar en ongeveer 4 maanden en iets minder dan 1 jaar en 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. (...)"

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2012 werd ingediend door:

M., S. (R.R.: 070122361258)

nationaliteit: Marokko

geboren te Berkane op 23.12.1970

en minderjarig kind: A. S., N., geboren te Deurne op 06.04.2010

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Volledigheidshalve merken wij op dat deze aanvraag ook werd ingediend door de echtgenoot van betrokkene, A. S., S., maar dat zijn aanvraag apart wordt behandeld en heden ook negatief werd beslist.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 23.04.2003 het Schengengebied binnen met een visum voor een verblijf van 60 dagen. Zij diende op 23.10.2007 een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk beslist op 31.07.2008 en aan betrokkene betekend op 14.08.2008. Betrokkene diende op 13.09.2008 een aanvraag in op basis van artikel 9ter die op 17.08.2011 ongegrond werd verklaard en aan betrokkene werd betekend op 17.03.2011. Betrokkene actualiseerde deze aanvraag op 11.12.2009. De advocaat van betrokkene stelt dat de aanvraag op 17.10.2010 opnieuw zou bekeken zijn, maar dat de beslissing werd behouden en de actualisatie van betrokkene niet onderzocht werd. Echter dient te worden opgemerkt dat voor betrokkene op deze datum geen beslissing of herziening werd gemaakt en dat bovendien deze actualisatie gebaseerd was op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en dat bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

De advocaat van betrokkene verwijst onder de buitengewone omstandigheden naar de situatie in Irak. Echter dient te worden opgemerkt dat van betrokkene niet verwacht wordt dat zij haar aanvraag tot machtiging tot verblijf indient in Irak, maar in haar land van herkomst, namelijk Marokko. De schending van artikel 3 EVRM is voor betrokkene aldus niet aangetoond.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat zij en haar echtgenoot ouder zijn van een minderjarig kind dat in België geboren werd. Zij stellen dat het kind België nog nooit verlaten heeft en geen banden heeft met het land van herkomst van de moeder noch met het land van herkomst van de vader. Echter dient te worden opgemerkt dat het feit in België geboren te zijn niet automatisch verblijfsrecht met zich meebrengt en geen buitengewone omstandigheid vormt. Wat het aanhalen van het artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont dat het belang van het kind geschonden wordt. Beide ouders dienen immers het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont niet aan dat zij niet als gezin naar haar land van herkomst kunnen terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure.

Wat betreft de opmerking dat het kind geen banden zou hebben met het land van herkomst van de vader, noch met het land van herkomst van de vader, het is aan de ouders om hun kind tegen het risico van vervreemding te beschermen door het zelf de moedertaal aan te leren, alsook de culturele gewoonten van hun land van herkomst aan te bieden. Het is bovendien zeer ongeloofwaardig dat dit in huiselijke sfeer niet zou gebeurd zijn en dat het kind daar niet met de moedertaal en de eerder culturele gewoonten in contact zijn gekomen, niettegenstaande het mogelijk is dat het daarnaast ook het Nederlands zou leren en in contact komt met de Belgische cultuur.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om het Schengegebied te verlaten en via de gewone procedure de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen voor het ganse gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Het gezin kan hun aanvraag tot machtiging tot

verblijf indienen in het land van herkomst van de moeder. Volledigheidshalve merken wij op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Betrokkene verklaart eveneens dat zij de financiële middelen niet heeft om naar haar land van herkomst terug te keren en zij stelt dat zij door familiale spanningen niet bij haar familie kan verblijven. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokken om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Het staat betrokkene ook vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft de opmerking dat het voorzetten van deze procedure door de afstand onwerkbaar zou worden en het contact tussen betrokkene en haar raadvrouw zeer moeilijk, quasi onmogelijk zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt om aan te tonen dat dit contact niet kan verlopen door middel van hedendaagse communicatiemiddelen als telefoon, fax en internet.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat zij Nederlands heeft geleerd, een inburgeringscursus heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

"(...) Mevrouw

Naam, voornaam: M., S. geboortedatum: 23.12.1970 geboorteplaats: Berkane nationaliteit: Marokko en minderjarig kind: A. S., N., geboren te Deurne op 06.04.2010

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

"(...) De heer:

Naam, voornaam: A. S., S. geboortedatum: 07.05.1972 geboorteplaats: Bagdad nationaliteit: Irak bij DVZ ook gekend als : A. A., S. S. A. geboren op 07.05.1972 te Bagdad en als : A., S. M. geboren op 07.05.1970 te Bagdad

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen'1', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de materiële motiveringsplicht, en het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen betogen dat, hoewel de tweede verzoekende partij beweerd heeft dat haar verklaringen bij de eerste en tweede asielaanvraag niet correct waren en zij feitelijk geen oorlogsmisdaden heeft begaan, de verwerende partij haar wel zo blijft aanzien.

De verzoekende partijen betogen dat de clause 1F van de vluchtelingenconventie enkel van toepassing kan zijn op asiel. Voor andere procedures dient een afweging gemaakt te worden van alle factoren die meespelen. Zo mogen oorlogsmisdadigers bijvoorbeeld niet teruggestuurd worden indien zij zouden blootgesteld worden aan foltering en doodstraf. Bij terugkeer loopt de eerste verzoekende partij in ieder geval gevaar, en zowel de ongegrondheidsbeslissing als het bevel om het grondgebied te verlaten maken geen afweging van de actuele situatie. De verzoekende partijen verwijzen naar verschillende bronnen om de actuele situatie in Irak aannemelijk te maken.

Wat betreft het oordeel over de aanvraag op grond van artikel 9bis, dient de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid een proportionele afweging te maken die redelijk is. Het is niet aan de Raad om zich in de plaats te stellen van de verwerende partij, maar wel om na te gaan of de feiten die worden aangehaald in redelijkheid staan met de genomen beslissing. Zo dient eveneens rekening gehouden te worden met de invloed die een bepaalde beslissing kan hebben op het gezinsleven en het minderjarige kind van de verzoekende partijen. Sinds begin 2012 circuleert een instructie vanwege staatssecretaris De Block dat de regularisatie kan worden afgewezen in geval van fraude of gevaar voor de openbare orde, het openbare orde criterium dient volgens deze instructie strenger te worden toegepast. Echter is de eerste verzoekende partij geen gevaar voor onze openbare orde. De eerste verzoekende partij kwam hier nog nooit in aanraking met politie of gerecht. Een dergelijke afweging kan niet gelezen worden in de beslissing met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vertoont aldus een gebrek in de motivering.

De tweede verzoekende partij is ondertussen in België getrouwd met haar partner en ze hebben een gemeenschappelijk kind. De partijen hebben niet dezelfde nationaliteit, en de tweede verzoekende partij kan geen enkel recht op verblijf ergens anders laten gelden. Hierdoor is het familieleven enkel in België mogelijk.

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.4. *In casu* heeft de verwerende partij de aanvraag van tweede verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. De gemachtigde is immers van oordeel dat de gunst van een verblijfsmachtiging niet kan verleend worden aan de tweede verzoekende partij gelet op het feit dat er ernstige aanwijzingen zijn dat zij bewust heeft deelgenomen aan/of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid. De gemachtigde baseert zich hiervoor op de beslissingen inzake asiel.

Voor wat betreft de eerste verzoekende partij (en het minderjarige kind) werd de aanvraag onontvankelijk verklaard nu de gemachtigde oordeelde dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag in het land van herkomst, zijnde Marokko, wordt ingediend.

2.1.5. Verzoekende partijen betwisten in eerste instantie de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij uitgesloten werd van de bescherming onder de vluchtelingenconventie en subsidiaire bescherming.

2.1.6. De Raad wijst er evenwel op dat de beslissingen van het Commissariaat-generaal niet het voorwerp zijn van onderhavig beroep. Deze beslissingen werden bovendien reeds bevestigd door de Raad bij arresten nr. 1255 van 17 augustus 2007 (waarvan het cassatieberoep verworpen werd door de Raad van State bij arrest nr. 184.647 van 24 juni 2008) en nr. 84 209 van 4 juli 2012. Door opnieuw hun ongenoegen met voormelde beslissingen en uitspraken te uiten, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet vermocht rekening te houden met de vaststellingen gedaan omtrent tweede verzoekende partij naar aanleiding van haar asielaanvragen. Bovendien verplichten noch de eerste bestreden beslissing, noch de derde bestreden beslissing tweede verzoekende partij terug te keren naar haar land van herkomst. De eerste bestreden beslissing stelt louter vast dat tweede verzoekende partij niet de gunst van een verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt verleend omwille van het feit dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid. De derde bestreden beslissing stelt voorts louter vast dat tweede verzoekende partij zich illegaal op het Belgische grondgebied ophoudt en dit dan ook dient te verlaten. Er wordt tweede verzoekende partij evenwel op geen enkele wijze verplicht terug te keren naar Irak. Het betoog dat de verwerende partij aldus de actuele situatie in Irak onder de loep had moeten nemen, kan dan ook niet gevolgd worden. Verzoekende partijen maken geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Ook het betoog dat tweede verzoekende partij in België nooit in aanraking kwam met het gerecht kan geen afbreuk doen aan de motieven waarom haar de gunst van het verblijf wordt geweigerd, met name omdat er ernstige aanwijzingen zijn dat zij in haar land van herkomst bewust heeft deelgenomen aan/of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid. Het gegeven dat verzoekende partij zich in België gedragen heeft, is geen pertinent gegeven in voormelde beoordeling en de Raad ziet evenmin in waarom de verwerende partij dit element mee in haar beoordeling had moeten betrekken nu zij uitdrukkelijk motiveert dat: *“Gezien de ernst van de feiten, kan betrokkene onder geen beding een*

gunstige regeling worden toegestaan. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop gewezen heeft dat: "het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid." (arrest nr. 51.190 van 17 november 2010). Het is niet onredelijk om te oordelen dat een persoon die zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid niet in aanmerking kan komen voor deze gunstmaatregel." Het "goed gedrag" van de tweede verzoekende partij in België kan hieraan geen afbreuk doen. De Raad benadrukt dat de gemachtigde een ruime appreciatiebevoegdheid heeft aangaande de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het komt aan de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen met betrekking tot de gegrondheid al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij *in casu* ook gedaan heeft. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen noch de onjuistheid, noch de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissingen aan.

2.1.7. De Raad ziet voorts niet in op welke wijze de bestreden beslissingen nog een verdere afweging hadden moeten maken omtrent het gezinsleven en het minderjarige kind nu niemand van het gezin van de verzoekende partijen legaal op het Belgische grondgebied verblijft en voorts in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat: "*Betrokkene verwijst ook naar het feit dat zij en haar echtgenoot ouder zijn van een minderjarig kind dat in België geboren werd. Zij stellen dat het kind België nog nooit verlaten heeft en geen banden heeft met het land van herkomst van de moeder noch met het land van herkomst van de vader. Echter dient te worden opgemerkt dat het feit in België geboren te zijn niet automatisch verblijfsrecht met zich meebrengt en geen buitengewone omstandigheid vormt. Wat het aanhalen van het artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonde dat het belang van het kind geschonden wordt. Beide ouders dienen immers het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont niet aan dat zij niet als gezin naar haar land van herkomst kunnen terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure.*

Wat betreft de opmerking dat het kind geen banden zou hebben met het land van herkomst van de vader, noch met het land van herkomst van de vader, het is aan de ouders om hun kind tegen het risico van vervreemding te beschermen door het zelf de moedertaal aan te leren, alsook de culturele gewoonten van hun land van herkomst aan te bieden. Het is bovendien zeer ongeloofwaardig dat dit in huiselijke sfeer niet zou gebeurd zijn en dat het kind daar niet met de moedertaal en de eerder culturele gewoonten in contact zijn gekomen, niettegenstaande het mogelijk is dat het daarnaast ook het Nederlands zou leren en in contact komt met de Belgische cultuur.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om het Schengegebied te verlaten en via de gewone procedure de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen voor het ganse gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Het gezin kan hun aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen in het land van herkomst van de moeder. Volledigheidshalve merken wij op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen."

2.1.8 Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat, aangezien de verzoekende partijen nooit tot verblijf werden gemachtigd, het *in casu* een eerste toegang betreft, en er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen is.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen stellen dat de tweede verzoekende partij niet terug kan naar Irak, omdat het daar gevaarlijk is. De Raad stelt vast dat de eerste en tweede verzoekende partij samen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden. Aangezien de verwerende partij oordeelde anders te moeten beslissen ten aanzien van beide verzoekende partijen, werden twee verschillende bestreden beslissingen genomen. Er werd in beide beslissingen echter verwezen naar de andere beslissing, en bovendien blijkt uit de inhoud van huidig verzoekschrift dat de verzoekende partijen beiden de inhoud kennen van beide beslissingen. De Raad stelt vast dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag ten aanzien van eerste verzoekende partij duidelijk het volgende vermeldt: *“Beide ouders dienen immers het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont niet aan dat zij niet als gezin naar haar land van herkomst kunnen terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure.”*, en *“Het gezin kan hun aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen in het land van herkomst van de moeder”*. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen enkel concreet element aanbrengen om hun loutere bewering dat *“De eerste verzoekende partij geen enkel recht (heeft) in Marokko”* te staven. Zij brengen met andere woorden geen hinderpalen aan voor het verderzetten van hun gezinsleven in Marokko. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat voornoemd motief van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag ten aanzien van eerste verzoekende partij, en waar duidelijk verwezen wordt naar de tweede verzoekende partij, kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissingen inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk aangeven dat er geen sprake is van een schending van het gezinsleven, omdat de bestreden beslissingen gelden voor het hele gezin, en het gezin dus samen het land kan verlaten. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat dit niet het geval zou zijn. De verzoekende partijen maken overigens geenszins aannemelijk dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn, zoals zij in hun eerste middel betogen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten om met de personen met wie zij stellen een gezin te vormen in Marokko te verblijven en maken evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met hun gezin kan samenleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.1.9. De verzoekende partijen maken geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.1.10. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen eveneens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, het evenredigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen betogen dat, hoewel de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gezamenlijk werd gedaan, aparte beslissingen werden genomen. De eenheid van het gezin komt op deze manier in het gedrang.

Wat betreft de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geen rekening gehouden met het recht op gezinsleven en artikel 8 van het EVRM bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing gaat er immers van uit dat de gezinscel niet moet gesplitst worden nu het volledig gezin de aanvraag kan indienen in het land van herkomst van de moeder.

De verzoekende partijen hebben echter een andere nationaliteit. De eerste verzoekende partij is van Marokkaanse nationaliteit, terwijl de tweede verzoekende partij de Iraakse nationaliteit heeft. De tweede verzoekende partij heeft geen enkel recht in Marokko. Het kind van de verzoekende partijen heeft eveneens de Iraakse nationaliteit. Aangezien de verzoekende partijen een gezin vormen is er wel degelijk sprake van een buitengewone omstandigheid nu het indienen van de aanvraag in een ander land zou inhouden dat het gezin voor onbepaalde tijd van elkaar wordt gescheiden. Het respect voor artikel 8 van het EVRM houdt juist in dat een inmenging in dit recht dient verantwoord te zijn. Het uit

elkaar trekken van een gezin om een loutere aanvraag in te dienen is onevenredig, zeker nu er de mogelijkheid is om een dergelijke aanvraag in België in te dienen. De verwerende partij kan niet verwijzen naar het louter hebben van sociale relaties nu de verzoekende partijen getrouwd zijn en een gemeenschappelijk kind opvoeden. Er is sprake van een ongerechtvaardigde inmenging in het gezins- en familieleven.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar de regeringsinstructies van 19 juli 2009. Zij stellen dat het afgesproken regeringsbeleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Daarom achten zij het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel geschonden. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verder ruimte te laten voor de discretionaire bevoegdheid.

In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris kan besloten worden dat een prangende humanitaire situatie aangaande een kind, een langdurig ononderbroken verblijf, een duurzame lokale verankering, een sterke integratie en werkbereidheid redenen zijn die een verblijf in België van langer dan drie maanden rechtvaardigen.

De eerste en tweede verzoekende partijen zijn respectievelijk 9 en 10 jaar in België. Zij verblijven dus reeds lange tijd onafgebroken op ons grondgebied. De verzoekende partijen hebben zich gedurende al deze tijd bijzonder goed geïntegreerd en de verzoekende partij heeft sinds 2009 een vaste tewerkstelling. Hun gemeenschappelijk kind is in België geboren en opgegroeid, en bovendien hebben de verzoekende partijen en hun kind een verschillende nationaliteit. Al deze elementen tonen aan dat er sprake is van duurzame lokale verankering en een humanitaire situatie die een buitengewone omstandigheid uitmaken en die voorts een regularisatie verantwoorden.

Het kan dan ook niet ontkend worden dat de situatie van de verzoekende partijen binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie.

2.2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van het gezinsleven en het evenredigheidsbeginsel kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De verzoekende partijen herhalen dat de tweede verzoekende partij geen enkel recht heeft in Marokko, en hun kind eveneens de Iraakse nationaliteit heeft. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken maken de verzoekende partijen echter niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het leiden van een familieleven in Marokko.

2.2.3. De Raad merkt voorts op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat verweerder correct geen toepassing maakte van voormelde vernietigde instructie. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

Waar verzoekende partijen er zich in se over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van voormelde instructie terwijl zij hier wel aan voldoen, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en

218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Waar de verzoekende partijen het vertrouwensbeginsel geschonden achten, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Waar verzoekende partijen alsnog verwijzen naar een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie waarin zou vermeld staan dat de beleidscel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, het evenredigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen betogen dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de eerste verzoekende partij ook ten aanzien van het minderjarige kind werd genomen. Nochtans kan men zich voor dit minderjarige kind niet tot Marokko wenden nu dit kind de Iraakse nationaliteit heeft. Het kind heeft geen enkel recht in Marokko.

Er is bovendien wel degelijk sprake van een buitengewone omstandigheid nu het kind van Iraakse nationaliteit is en het in dit land gevaarlijk is. Men kan dit kind bovendien helemaal niet meesturen met de moeder, gelet op het verschil in nationaliteit. De bestreden beslissingen maken dus wel degelijk een schending uit van de hierboven vermelde artikelen en de motivering getuigt allerminst van draagkrachtige motieven.

2.3.2. De verzoekende partijen beperken zich in hun derde middel weerom tot de loutere bewering dat hun kind geen rechten zou hebben in Marokko. De Raad stelt vooreerst vast dat zij deze bewering niet op concrete wijze aannemelijk maken, en stelt verder vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te oordelen dat een kind van ondertussen ongeveer vijf en een half jaar, kan meegaan met zijn ouders, en meer bepaald naar het land van herkomst van de moeder, zijnde Marokko. Verder kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het gelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen stellen dat de regeringsinstructies nog steeds toepassing vinden. Het niet toepassen van de criteria terwijl het beleid er in bestaat de criteria wel toe te passen, is strijdig met het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel. Het niet-toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen maakt een verschil in behandeling uit die niet redelijk verantwoord is. De verwerende partij motiveert dit verschil in behandeling daarenboven niet.

2.4.2. Waar verzoekende partijen blijven verwijzen naar de vernietigde instructies en het feit dat deze niet toegepast werden in hun geval, gaan zij evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd toegestaan met miskening van de wet, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet kan hoe dan ook niet leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel en artikel 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn. De Raad benadrukt dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevinden als de situatie waarnaar zij verwijzen.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER